

Сьогоднішня розмова з цікавим співбесідником. За старою звичкою я називатиму його Леонідом Павловичем. Тривалий час Л.П. КОБЕРСЬКИЙ працював у торговельній системі, завідував продовольчою базою, старався, по можливості, допомогти всім, хто до нього звертався. Та й сама база була в числі кращих.

І ось такий несподіваний поворот у житті — Леонід Павлович стає священником. Що змусило його зробити цей крок? Таким було моє перше запитання.

— Практично ще з дитячих років я був прихильником церкви, послушником у храмі. Але тодішня обстановка не вельми сприяла духовності. І ось одного дня у вересні 1947-го мене виганяють зі школи.

— Що вже там натворив? — суворо запитав батько. — Чому вигнали? — А за те, що послушником у церкві!

З дирекцією Малинівської школи вдалося все владнати, потім вчився у Тучинській середній, після закінчення якої поступав у Дрогобицький технікум нафтової промисловості. Не вдалося. Знайомий священник порадив іти в Луцьке духовне училище. Хотів, але був такий час, коли панував розгул атеїзму і на священників дивилися як на ворогів народу. Зі старшими не панькалися, а що вже було залякати молодого? Та й не було, скажімо так, Божого благословіння, і я обрав світський шлях, на якому було також непросто, а інколи доводилося й постраждати.

— Якщо конкретніше, то ви заблудилися?

— А воно й справді так — заблудився. Але згодом, по Божому велінню, мене знайшли люди, з якими я зустрівся і які зміцнили мене духовно. Це були люди, які страждали за віру, з Корця, Гоці, Симонова, дійсно віруючі архidiaкон Михайло, Лукія, Варвара, а також покійний отець Микола. І з часом приходила впевненість, що з цього шляху вже не звернути. А потім я одержав перший чин — диякона, а згодом священника — ієрея і благословіння архієпископа Варфоломія...

— Леоніде Павловичу! Мені довелося чути про отця Леонтія, який тривалий час був у Липківському монастирі і його знають старші люди у навколишніх селах і як проповідника, і як провідця. Він ходив босим навіть зимою, за віру страждає у таборах Сибіру.

Є й інша унікальна особистість — архієпископ Лука, видатний архієрей і лікар, який творив чудеса в медичній це до того, як став професором. І, мабуть, не без Божої допомоги?

— Так, подвижників духовності ми знаємо немало. Пам'ятаю і отця Леонтія, коли він приходив у Малинівку і творив справжні чудеса. І знайомий з біографією Войно-Ясенецького, він же владика Лука і відомий військовий хірург. Так ось на одному за-сіданні інший військовий хі-

рург задав йому запитання: — Як ви, такий спеціаліст, хірург, можете вірити в того, якого ніхто ніколи не бачив, в Бога?

Професор відповів:

— Ви вірите в любов?

— Так.

— Ви вірите в розум?

— Так.

— А ви бачили розум?

— Ні.

— Ось і я не бачив Бога, але вірю, що Він є.

Розумієте, не всім вдається дійти до істини віри,

тики і погаснути зірки, помре чи народиться людина і т. д. Одним словом, все залежить від моральності і духовності людей.

— Саме від цього. Я не буду вдаватися в закони фізики. Але скажу одне: у важкі моменти люди зверталися за допомогою до Бога. Саме через православну церкву було багато чудес. Візьміть для прикладу ікону Почаївської Божої Матері. Біля неї зцілюлася не одна людина. Або згадай-

те, що багато розбрату серед віруючих. Найкраще про це сказав митрополит УПЦ Володимир у Рівдяному посланні до віруючих. Ось його слова:

«...Останні десятиліття минулого століття принесли немало горя і випробувань для нашої Церкви, для нашого народу. Як не прикро, але з цим важким тягарем проблем і труднощів ми входимо в нове тисячоліття. Кровоточивою раною продовжує виснажувати Церкву розкол. Ми тяжко переживаємо цю трагедію і всіляко прагнемо до єдності. Ми до всіх людей ставимося з любов'ю, як заповідав нам Господь, і до друзів, і до недругів, і навіть розкольників. Ми дуже сподіваємося на об'єд-

Наші інтерв'ю

Хай вічно чистою буде душа

до тих життєвих дарів, які подає нам Святий Дух, але до цього потрібно прагнути. Ось погляньте на життя послушниць Гоцанського монастиря, серед яких є і старші віком, і молоді. Вони молитовно зв'язані з нашими прихожанами. І розпорядок їхньої суворий. Піднімаються о 5-й ранку, починають свій день з молитви і закінчують його пізно молитвами. У них вони щоденно згадують до тисячі чоловік: і за їх здоров'я, і за упокій душ. І люди звертаються до послушниць за допомогою, яка є Словом, зверненим до Бога.

— Леоніде Павловичу! Дозволю собі невеличкий відступ. За останній період вчені довели, що Всесвіт складається не лише із зірок і планет, а й духовних субстанцій, які існують в формі хвилі. І будь-яке вимовлене слово фіксується в будь-якій точці Всесвіту, а Вищі Сили завдяки цьому координують весь світ. Останнім часом ці хвилі фіксуються з негативним знаком. Значить, існує і антисвіт, так би мовити, демонічний, який прагне зруйнувати фізичний світ. І в Біблії є попередження про страшні захворювання, які нас чекають, про інші випробування. Цікаво й те, що вчені раніше заявляли: атом не ділитися. Сьогодні ж сенсація — атом складається з часток, які мають хвильову структуру. І варто хвилям змінити частоту чи амплітуду коливання, можуть зникнути галак-

те Куликівську битву з іконою Божої Матері Донської. Та таких прикладів сотні.

Про святі місця — Києво-Печерську лавру, Почаїв, гору Афон та інші — можна довго розповідати.

Чи про таїнства церкви... Вони йдуть лише від апостольської соборної канонічної церкви: і хрещення, і вінчання, і похорони. Або візьмімо Хрещенську воду. Вона в окремих випадках замінює причастя, допомагає від хвороб...

— Коли ми торкнулися питання канонічності, то давайте, не заглиблюючись в політику, децю про Свято-Михайлівську церкву, де ви священником, яка є оплотом православ'я більше 360 років. Останнім часом серед гоцанської пастви прослідковується два напрямки...

— Розумію. Це штучні проблеми, які від нас не залежать. Так, молитовно, духовно ми зв'язані з Московським патріархатом, згадуємо в молитвах його патріарха тому, що він привіз нам в 90-х роках. Грамоту Незалежності. Отже, в матеріальному плані наша церква з ним не зв'язана. Децю проясню. Попередньо я говорив про канонічність церкви. В нас, як і всюди, є свої закони, через які не велено переступати. Таїнства мають силу від канонічної церкви, і вони визначені Богом, продовжені апостолами, які створили Христову церкву, передані священникам. Так і процес рукоприкладання, коли висвячуються в священники. Можливо, в нас на Україні оці всі негаразди че-

нання, але не такими методами, як планують сьогодні деякі політики. Шлях до єдності лише один — через суворі дотримання Діяння і канонів Церкви. В законній державі повинна бути і законна Церква».

— Що б ви, отче Леонтію, хотіли б сказати людям?

— Побажати всім щастя, радості, віри в Бога, до якого завжди зверталися наші діди і батьки і що у спадок передалося нам. А в переддень Великого посту і Прощеної неділі хотів би попросити прощення у всіх тих, кому, можливо, в попередні роки сказав не те слово, а може, й образив. Зичу вам, шановні миряни, духовно провести дні Святого посту і при доброму здоров'ї зустріти світле Воскресіння Христове.

Ми ще довго говорили на різні теми: і про роль клітини з ДНК, і про роль церковного дзвону. В літописах згадується, що колись, як була чума, то там, де люди вели себе морально і лунав церковний дзвін, вірус чуми гинув на відстані семи кілометрів від дзвону, як і віруси інших хвороб. Згадували і таємниці тибетських пірамід, про золоті пластинки, прочитати які зможе лише абсолютно духовно чиста людина. На жаль, такої ще не знайшлися. Дійшли висновку, що не церкву потрібно рятувати, а душі. Врешті, кожен вирішує в цьому житті сам, за власною совістю.

Євген ЛАНОВЕЦЬ.